



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: JUDr. Ing. S. H.
bytem X
zastoupen JUDr. Stanislavem Hájkem, advokátem
sídlem náměstí Republiky 202/28, 301 00 Plzeň

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Karlovarského kraje
sídlem Závodní 386/100, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v

- 1) provedení identifikačních úkonů podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR vůči žalobci v řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. KRPK-35792-223/TČ-2023-190272, a to sejmutí daktyloskopických otisků, pořízení fotografií a popisu žalobce dne 25. 9. 2024 za účelem zařazení a uchování osobních údajů žalobce v databázích Policie ČR;
- 2) předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů FODAGEN (zjištění tělesných znaků a odebrání daktyloskopických a biologických vzorků žalobce) postupem podle § 65 zákona o Policii ČR na den 25. 9. 2024 do budovy Územního odboru Policie ČR v Chebu, Valdštejnova 4, z důvodu, že žalobci bylo dne 4. 9. 2024 sděleno obvinění z pokračujícího přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku

takto:

- I. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v provedení identifikačních úkonů podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ČR vůči žalobci v řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. KRPK-35792-223/TČ-2023-190272, a to sejmutí daktyloskopických otisků, pořízení fotografií a popisu žalobce dne 25. 9. 2024 za účelem zařazení a uchování osobních údajů žalobce v databázích Policie ČR, se zamítá.

- II. Zásah žalované spočívající v předvolání žalobce ze dne 4. 9. 2024, č. j. KRPK-35792-223/TČ-2023-190272, k provedení identifikačních úkonů FODAGEN na den 25. 9. 2024 v 11:00 hodin do budovy Územního odboru Policie ČR v Chebu, Valdštejnova 4, byl nezákonný.
- III. V rozsahu, v němž se žalobce domáhal, aby soud zakázal žalované znovu žalobce předvolat v daném trestním stíhání k získání osobních údajů, se žaloba zamítá.
- IV. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Proti žalobci je vedeno trestní stíhání pro pokračující přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, kterého se měl žalobce dopustit zjednodušeně řečeno tím, že ačkoliv věděl, že probíhá spor o určení vlastnického práva k rodinnému domu a přilehlé zahradě a existence vlastnického práva k domu a zahradě je sporná, a ačkoliv neměl žádný právní titul k vyklizení domu a zahrady, vstoupil spolu s dalšími osobami ve třech případech na zahradu u rodinného domu ve Františkových Lázních bez souhlasu poškozené T. M., která v domě dlouhodobě bydlela se svými dětmi, a svědčilo jí tak užívací právo k domu a zahradě, a v jednom případě činil nátlak na děti poškozené, aby dům a zahradu opustily, v jednom případě bez souhlasu poškozené vstoupil do garáže, která je součástí domu, a v garáži i přes opakované výzvy poškozené setrval, a poté přinesl kladivo a začal rozbíjet vchodové prosklené dvoukřídlé dveře, jedno z křídel rozbil, a následně prohodil kladivo zimní zahradou, a v jednom případě vstoupil na zahradu u domu, dům obcházel a následně odešel (dále jen „*Trestní stíhání*“).
2. Předvoláním ze dne 4. 9. 2024, č. j. KRPK-35792-223/TČ-2023-190272, žalovaná žalobce předvolala jako obviněného z výše uvedeného přečinu na den 25. 9. 2024 v 11:00 hodin k zjištění tělesných znaků a odebrání daktyloskopických a biologických vzorků, tzn. *vyhotovení FODAGENU* (dále jen „*Předvolání*“). V Předvolání žalobce spatřoval nezákonný zásah žalované. Nezákonný zásah žalované žalobce spatřoval i v samotném provedení identifikačních úkonů dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR¹ vůči žalobci dne 25. 9. 2024². Žalobce se podanou žalobou bránil proti oběma těmto zásahům žalované a současně žádal, aby soud žalované zakázal znovu ho předvolat v daném trestním stíhání k získání osobních údajů.³

II.

Žaloba, vyjádření žalované a další podání žalobce

¹ zákon č. 273/2008 Sb., o Policii ČR

² Žalobce v žalobě uvedl, že byl předvolán na den 24. 9. 2024. Z žalobcem předloženého předvolání i dalších žalobcových podání soud však zjistil, že žalobce byl předvolán na den 25. 9. 2024. Uvedení data 24. 9. 2024 v žalobě tak soud považoval za zřejmou chybu v psaní a vycházel z toho, že žalobce byl předvolán na den 25. 9. 2024.

³ viz žaloba žalobce ze dne 16. 9. 2024 a její upřesnění v podáních žalobce ze dne 23. 9. 2024 a 3. 10. 2024

3. Žalobce namítal, že skutku, pro nějž je trestně stíhán, se měl dopustit tím, že spolu s dalšími osobami a hlídkou Policie ČR vstoupil ve třech případech na otevřenou zahradu u rodinného domu ve Františkových Lázních, a to po předchozím trestním oznámení na neoprávněné uživatele T. M., L. M. a F. M⁴, resp. po předchozím upozornění na vstup do zahrady. T. M. měla žalobci předat dům dne 14. 1. 2023 oproti vyplacení kupní ceny. Dále žalobce namítal, že nikdy v minulosti nebyl potrestán za trestný čin ani za přestupek. Odebrání biologických vzorků je nepřiměřené, neboť je stíhán za málo závažný skutek, který nesouvisí s trestnou činností, již lze odhalovat pomocí ztotožnění pachatele prostřednictvím jeho profilu DNA. Policejní orgán potřebu provedení identifikačních úkonů FODAGEN neodůvodnil. Identifikační úkony musí být podloženy konkrétními okolnostmi, které naznačují riziko opakování trestné činnosti, riziko její eskalace či účasti na jiné dosud nevyšetřené trestné činnosti. Nezbytnost identifikačních úkonů musí být odůvodněna jejich nepostradatelností pro zjištění spojitosti mezi osobou a trestným činem pro identifikaci budoucího pachatele. V každém jednotlivém případě je třeba zkoumat přiměřenost provedení identifikačních úkonů. Policie ČR je povinna postupovat tak, aby zásah do práv jednotlivců nepřekročil míru nezbytnou pro dosažení sledovaného účelu. Na základě pokynu policejního prezidenta č. 275/2016, o identifikačních úkonech policejní orgány běžně postupují proti smyslu § 65 zákona o Policii ČR. Dále žalobce poukázal na judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví týkající se přiměřenosti provádění identifikačních úkonů.
4. Žalovaná s odkazem na stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 1997, sp. zn. PlsN 2/96, tvrdila, že není pasivně legitimována, nemá způsobilost být účastníkem řízení, pročez je dán neodstranitelný nedostatek podmínek řízení a soud by měl žalobu odmítnout. Dále žalovaná s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 2. 2024, č. j. 65 A 91/2023-61, tvrdila, že Předvolání nemuselo obsahovat odůvodnění. Podle žalované je provedení identifikačních úkonů vůči žalobci přiměřené, protože je žalobce obviněn z pokračujícího přečinu a svým jednáním naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu - s odkazem na obsah usnesení o zahájení trestního stíhání žalovaná tvrdila, že jednání žalobce gradovalo, žalobce se choval hrubě až násilně, na poškozenou fyzicky útočil a vyhrožoval jí. Dále žalovaná uvedla, že na místě činu zajistila 4 stopy v podobě kapek červené barvy, kladiva a stěrů z kladiva. Identifikační úkony chce žalovaná vůči žalobci provést za účelem zjištění žalobcova vzorku DNA, aby jej mohla porovnat se stopami zajištěnými na místě činu. Z výpovědí totiž vyplývá, že s kladivem měl na místě činu manipulovat žalobce. Žalovaná rovněž tvrdila, že žalobce v průběhu trestního řízení nespolupracuje s policejním orgánem, odmítl vypovídat a nepřebírá si písemnosti. Okolnosti případu svědčí podle žalované o gradaci trestného činnosti a potenciální recidivě žalobce.
5. V replice žalobce vysvětlil, proč je žalovaná ve věci pasivně legitimovaná, a popsal okolnosti Trestního stíhání. Žalobce na žalobě trval.

III.

Vyjádření účastníků při jednání

6. Při jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

IV.

⁴ Žalobce v žalobě psal o T. M. jednou jako o „T. M.“, o L. M. pak psal jako o „T. M.“. S ohledem na obsah žalovanou předloženého usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce soud vycházel z toho, že se jedná o chyby v psaní a ve skutečnosti se jedná o osoby T. M. a L. M..

Posouzení věci soudem

7. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 56 odst. 3 s. ř. s. přednostně.

Označení žalované a její pasivní procesní legitimace

8. Žalobce označil za žalovanou Policii ČR, Krajské ředitelství Policie Karlovarského kraje.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou žalované, že nemá způsobilost být účastníkem řízení, není pasivně legitimována, a je tak dán důvod pro odmítnutí žaloby.
10. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že Předvoláním žalovaná žalobce předvolala, aby vůči němu provedla identifikační úkony podle § 65 zákona o Policii ČR. O tom, že žalobce byl předvolán za účelem provedení úkonů dle § 65 zákona o Policii ČR svědčí i text předvolání odkazující k vyhotovení tzv. *FODAGENU*. V informačním systému FODAGEN se evidují právě záznamy o identifikačních úkonech.⁵
11. Při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR stejně jako při předvolání k provedení těchto úkonů vystupuje policie jako orgán veřejné správy, nikoliv jako orgán činný v trestním řízení.⁶ Oba tyto postupy policie jsou proto přezkoumatelné ve správním soudnictví prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. Přitom podle § 33 odst. 2 s. ř. s. „[z]působilost být účastníkem řízení má ten, kdo má způsobilost mít práva a povinnosti, a správní orgán; jinak i ten, komu ji zákon přiznává“. Soudní řád správní tedy správnímu orgánu přiznává způsobilost být účastníkem řízení.
12. V případě zásahových žalob, jejichž předmětem je *předvolání* žalobce k provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona o Policii ČR, které vydal příslušný útvar krajského ředitelství policie, je žalovaným správním orgánem právě toto krajské ředitelství policie.⁷ Shodné platí i v případě zásahových žalob, jejichž předmětem je *provedení* identifikačních úkonů dle § 65 zákona o Policii ČR.⁸ Pasivně procesně legitimovaným je tedy v obou případech v souladu s § 83 s. ř. s. příslušné krajské ředitelství policie.
13. Žalovaná se mýlí, pokud tvrdí, že nemá způsobilost být účastníkem řízení a že není pasivně legitimována. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná má v projednávané věci způsobilost být účastníkem řízení a je pasivně procesně legitimována. Žalovanou odkazované stanovisko pléna Nejvyššího soudu sp. zn. PlsN 2/96 bylo přijato v době před účinností soudního řádu správního a pro posouzení způsobilosti žalované být účastníkem soudního řízení správního postrádá význam.

Zásah spočívající v provedení identifikačních úkonů vůči žalobci dne 25. 9. 2024

14. Proti provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR se lze bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.⁹

⁵ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2022, č. j. 9 As 124/2018-46, body 1 a 28

⁶ srov. nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18, bod 74; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017-33, zejm. bod 8

⁷ srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. Nad 22/2020-35; či ze dne 17. 5. 2022, č. j. Nad 71/2022-88, bod 21 a tam odkazovaná judikatura

⁸ srov. již odkazované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 71/2022-88, bod 22

⁹ srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2024, č. j. 51 A 96/2023-52, bod 17; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2022, č. j. 4 As 27/2018-55.

15. Podle § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
16. Ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).¹⁰
17. Mezi účastníky řízení nebylo sporu, že žalobce se dne 25. 9. 2024 k žalované nedostavil ani nebyl předveden.¹¹ Dne 25. 9. 2024 se tak žalobce nepodrobil provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR. Žalobce se tedy domáhal určení nezákonnosti zásahu, který podle shodných tvrzení účastníků řízení nenastal. Protože žalobcem tvrzený zásah nenastal, nebyla splněna žádná z podmínek důvodnosti soudní ochrany dle § 82 s. ř. s. Žaloba směřující proti zásahu žalované spočívajícímu *provedení identifikačních úkonů podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR vůči žalobci v řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. KRPK-35792-223/TČ-2023-190272, a to sejmutí daktyloskopických otisků, pořízení fotografií a popisu žalobce dne 25. 9. 2024 za účelem zařazení a uchování osobních údajů žalobce v databázích Policie ČR* tak nemohla být důvodná, a proto ji soud výrokem I tohoto rozsudku podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Zásah spočívající v předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů

18. Žalobce rovněž navrhl, aby soud určil, že zásah žalované spočívající v Předvolání byl nezákonný, a aby soud zakázal žalované žalobce znovu předvolat v daném trestním stíhání k získání osobních údajů.
19. I proti *předvolání* k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR se lze bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.¹²
20. Žaloba byla podle § 84 odst. 1 s. ř. s. včasná, neboť předvolání jako jednorázový ukončený zásah bylo žalobci předáno dne 4. 9. 2024¹³. Žalobce se domáhal nejen určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v předvolání, nýbrž i uložení zákazu žalované žalobce v daném trestním stíhání znovu předvolat k získání osobních údajů. Proti předvolání, resp. nápravy postupu žalované se žalobce nemohl ve smyslu § 85 s. ř. s. bránit jinými právními prostředky. V souladu s § 87 odst. 1 částí věty před středníkem s. ř. s. soud posuzoval důvodnost žaloby v části směřující proti předvolání a domáhající se uložení zákazu žalované

¹⁰ srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46, č. 3631/2017 Sb. NSS, bod 13; a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, bod 15

¹¹ viz podání žalované ze dne 1. 10. 2024 a podání žalobce ze dne 3. 10. 2024

¹² srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 As 115/2023-38, bod 11 a tam odkazovaná judikatura; nebo ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 241/2019-46, body 13 a 14

¹³ Žalobce v bodě 4 žaloby sice uvedl jako den předání předvolání 4. 5. 2024, avšak s ohledem na datování předvolání dnem 4. 9. 2024 a žalobní tvrzení v bodě 2 žaloby, že předvolání bylo žalobci předáno dne 4. 9. 2024, se v případě uvedení data 4. 5. 2024 jednalo o zřejmou chybu v psaní, a soud tudíž vycházel z toho, že předvolání bylo žalobci předáno dne 4. 9. 2024.

žalobce v daném trestním stíhání znovu předvolat k získání osobních údajů na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.

21. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR může policie při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.
22. Podle § 2 zákona o Policii ČR *policie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.*
23. Z nesporných tvrzení účastníků při jednání¹⁴ soud zjistil, že žalovaná vůči žalobci vede Trestní stíhání.
24. § 178 odst. 1, 3 trestního zákoníku stanoví, že kdo neoprávněně vnikne do obydlí jiného nebo tam neoprávněně setrvá, užije přitom násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí a takový čin spáchá se zbraní nebo nejméně se dvěma osobami, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let nebo peněžitým trestem.
25. Žalobce byl v rámci Trestního stíhání obviněn ze spáchání úmyslného trestného činu porušování domovní svobody podle § 178 trestního zákoníku.¹⁵ Formální zákonná podmínka dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR spočívající v obvinění osoby ze spáchání úmyslného trestného činu tak byla naplněna. *„Ačkoliv byla zmíněná zákonná podmínka naplněna, je kromě toho třeba posoudit rovněž proporционаlitu potenciálního zásahu do práv stěžovatele, neboť žalovaná jako správní orgán postupující podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu musí zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů ke specifickým okolnostem konkrétního případu. Nemůže k nim tedy bez dalšího přistoupit u každého případu podezření či obvinění z úmyslného trestného činu, neboť nelze obecně připustit postup správních orgánů směřující k plošnému shromažďování identifikačních údajů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 – 93).“*¹⁶ Povinnost vždy zvážit proporционаlitu zásahu do práv osoby, vůči níž úkon směřuje, ukládá policistům a zaměstnancům policie i § 11 písm. c) zákona o Policii ČR.
26. Účastníci řízení se rozcházel v názoru na proporционаlitu provedení identifikačních úkonů vůči žalobci. Žalobce tvrdil, že vzhledem k tomu, že doposud nebyl soudně trestán, nebyl potrestán ani za přestupek, a je stíhán pro málo závažný skutek nesouvisející s trestnou činností, kterou lze odhalovat pomocí profilů DNA, je provedení identifikačních úkonů nepřiměřené. Žalovaná naproti tomu poukázala na to, že žalobce je obviněn z pokračujícího přečinu ve kvalifikované skutkové podstatě vyjadřující vyšší společenskou nebezpečnost činu, jeho jednání graduje, vůči poškozené se žalobce choval hrubě, fyzicky na ni útočil a vyhrožoval jí, svých domnělých práv se domáhal násilně (rozbil kladivem vchodové dveře a následně jej prohodil zimní zahradou), bez vědomí poškozené v domě vyměnil zámky u dveří, následkem čehož zůstaly děti poškozené samy zamčené v domě. Žalobce podle

¹⁴ srov. žaloba, vyjádření k žalobě + usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 14. 3. 2024, č. j. KRPK-35792-97/TČ-2023-190272, a změna právní kvalifikace ze dne 2. 10. 2024, č. j. KRPK-35792-235/TČ-2023-190272

¹⁵ srov. § 13 odst. 2 trestního zákoníku

¹⁶ srov. již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 335/2017-33, bod 23

žalované jako osoba práva znalá nevyužil právní možnosti k prosazení svých práv a svůj záměr realizoval protiprávně. Dále žalovaná uvedla, že na místě činu zajistila 4 stopy v podobě kapek červené barvy, kladiva a stěrů z kladiva. Identifikační úkony chce žalovaná vůči žalobci provést za účelem zjištění žalobcova vzorku DNA, aby jej mohla porovnat se stopami zajištěnými na místě činu. Z výpovědi totiž vyplývá, že s kladivem měl na místě činu manipulovat žalobce. Žalovaná rovněž tvrdila, že žalobce v průběhu trestního řízení nespolupracuje s policejním orgánem a nepřebírá si písemnosti. Okolnosti případu svědčí o gradaci trestného činnosti a potenciální recidivě.

27. Nejprve je třeba uvést, že získání osobních údajů žalobce prostřednictvím provedení identifikačních úkonů dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR za účelem objasnění trestné činnosti, pro kterou je žalobce stíhán, je v přímém rozporu s tímto zákonným ustanovením. Již rubrika § 65 zákona o Policii ČR a dle návětí § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR umožňují získávání osobních údajů jen *pro účely budoucí identifikace*. Při postupu podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR nejde o obstarávání důkazů pro objasnění trestní věci, v níž je předvolaná osoba obviněna.¹⁷ Smyslem získání osobních údajů za účelem budoucí identifikace je obecné potírání trestné činnosti skrze možnost orgánů činných v trestním řízení v budoucnu identifikovat a usvědčit možné pachatele trestných činů především díky existujícím databázím uchovávajícím profily DNA a daktyloskopické otisky. Získání osobních údajů za účelem budoucí identifikace je nutno odlišovat od obdobných postupů policie, a to především od získání údajů za účelem ztotožnění osoby, jejíž totožnost není možno zjistit (§ 63 odst. 4 zákona o policii), a od získání údajů pro účely šetření konkrétního trestného činu (§ 114 trestního řádu – prohlídka těla a jiné úkony).¹⁸ Identifikační úkony jako takové nevedou k naplnění účelu trestního řízení vedeného proti předvolané osobě¹⁹ a na rozdíl od postupu dle § 114 trestního řádu nejsou prostředkem pro vyšetřování konkrétní trestné činnosti²⁰. Zákonnost předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů tak nemůže odůvodnit argumentace žalované, že na místě činu byly nalezeny biologické stopy, které by měly být porovnány se vzorky DNA žalobce. Postup podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR totiž neslouží k vyšetřování konkrétní trestné činnosti.
28. Soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu žalovanou předložený náčrtek o místě nálezů biologických stop²¹ – zjištění, zda a jaké stopy žalovaná na místě činu zajistila, nemohlo mít z výše uvedených důvodů význam pro posouzení důvodnosti žaloby.
29. Co se týká posouzení samotné přiměřenosti předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů, soud předepisuje, že žalovaná nebyla při předání předvolání žalobci povinna odůvodnit, proč je třeba provést vůči žalobci identifikační úkony. Předvolání není rozhodnutím správního orgánu, a žalovaná jej tak nebyla povinna odůvodnit.²² Z povahy řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem jako řízení nalézacího vyplývá, že žalovaná mohla

¹⁷ srov. již odkazovaný nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/18, bod 74

¹⁸ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 241/2019-46, bod 16

¹⁹ srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/18, bod 74; nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 2. 2024, č. j. 65 A 91/2023-61, bod 19 a tam citovaná judikatura

²⁰ Srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2024, č. j. 51 A 96/2023-52, bod 30

²¹ založený na čl. 38 soudního spisu

²² srov. již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 335/2017-33, bod 25; nebo rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2019, č. j. 5 A 38/2019-61, bod 24; a ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 A 200/2015-93, bod 44

obhájit zákonnost předvolání žalobce až v řízení před soudem²³ a až v řízení před soudem mohla dovysvětlit, z jakých konkrétních skutečností dovodila, že předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů bylo přiměřené.

30. V návaznosti na to pak bylo úkolem soudu provést test proporcionality *stricto sensu*, při němž je třeba zohlednit dosavadní trestnou činnost žalobce, typovou i individuální závažnost trestné činnosti, pro kterou byl předvolán k provedení identifikačních úkonů, osobu pachatele, dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, věk pachatele či v případě osoby, která nebyla ze spáchání trestného činu usvědčena, i sílu podezření.²⁴
31. V rámci posouzení přiměřenosti předvolání k provedení identifikačních úkonů se střetává právo předvolané osoby na informační sebeurčení²⁵ s veřejným zájmem na předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti²⁶. „Vzhledem k tomu, že smyslem odebrání osobních údajů dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR je usnadnit budoucí vyšetřování jiné trestné činnosti, lze k tomuto zásahu do práv přistoupit pouze tehdy, jestliže okolnosti konkrétního případu vytváří předpoklad, že by se daná osoba mohla i v budoucnu dopouštět trestné činnosti, popř. předpoklad, že by se již dopustila jiné trestné činnosti dosud nevyšetřené a v budoucnu potenciálně vyšetřované. Provedení identifikačních úkonů tak může být shledáno souladné se zákonem o policii jen tehdy, pokud bylo jejich provedení nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti“²⁷.
32. Žalovaná v řízení před soudem netvrdila žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by se žalobce mohl v budoucnu dopustit trestné činnosti nebo že se dopustil trestné činnosti prozatím nevyšetřené a v budoucnu potenciálně vyšetřované. Argumentace žalované se soustředila pouze na probíhající trestní stíhání. Žalovaná jednak argumentovala skutkovými okolnostmi žalobcova jednání, v němž je spatřován trestný čin porušování domovní svobody, jednak argumentovala procesním jednáním žalobce v průběhu trestního stíhání. K dalším okolnostem, jimiž je třeba se zabývat při posouzení přiměřenosti předvolání k provedení identifikačních, jako je dosavadní trestná činnost žalobce, jeho osoba či doba od spáchání trestné činnosti, žalovaná neuvedla nic. Žalovaná zároveň nijak nezpochybovala tvrzení žalobce, že doposud nebyl odsouzen za spáchání trestného činu ani potrestán za přestupek. Vzhledem k tomu soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu žalobcem předložené opisy z jeho evidence přestupků a rejstříku trestů, dva úřední záznamy policie ze dne 26. 4. 2023 a úřední záznam policie ze dne 5. 5. 2023. Nadbytečnost byla i důvodem pro zamítnutí důkazního návrhu žalobce při jednání soudu, spočívajícího v usnesení Okresního státního zastupitelství v Chebu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 2 Zt 141/2024-28. Na posouzení důvodnosti žaloby žalobce nemohlo mít vliv to, že v odůvodnění tohoto usnesení státní zástupce označil trestnou činnost, pro niž je žalobce stíhán, za bagatelní.
33. V rámci posouzení přiměřenosti předvolání tak na jedné straně stály žalovanou tvrzené skutečnosti týkající se výlučně trestního stíhání žalobce pro pokračující přečin porušování

²³ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 300/2022-20, bod 10; nebo již vzpomínaný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 200/2015-93, bod 44

²⁴ srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2023, č. j. 2 As 252/2021-25, body 17 a 18; nebo č. j. 5 As 241/2019-46, body 18 a 19

²⁵ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 241/2019-46, body 25 či 31

²⁶ viz § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR

²⁷ srov. již odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 65 A 91/2023-61, bod 26, z něhož v bodě 26 vychází i též odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 51 A 96/2023-52

domovní svobody, z nichž ale nelze dovodit předpoklad, že žalobce bude nadále páchat trestnou činnost nebo spáchal jinou trestnou činnost doposud nevyšetřenou.

34. Skutečnost, že žalobce v průběhu trestního stíhání odmítl vypovídat, nevypovídá nic o potencialitě dalšího budoucího páchání trestné činnosti žalobcem či potencialitě spáchání dosud nevyšetřeného trestného činu žalobcem v minulosti. Žalobci nelze klást k tíži, že v rámci výslechu odmítl vypovídat, neboť v takovém případě se jednalo o realizaci jeho ústavně zaručeného práva dle čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, resp. práva zaručeného § 33 odst. 1 větou první trestního řádu.
35. Soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu žalovanou předložený protokol o výslechu žalobce²⁸, neboť podle skutkových tvrzení žalované měl protokol prokázat irelevantní skutečnost, že žalobce odmítl v trestním řízení vypovídat.
36. Soud na rozdíl od žalované není toho názoru, že by o možné recidivě žalobce mohlo svědčit to, že žalobce v rámci trestního stíhání *telefonicky nespolupracuje s policejním orgánem* a nedaří se mu doručovat. Úspěšnost doručování žalobci (dosažitelnost žalobce pro účely doručování) nebo jeho ochota s policejním orgánem hovořit telefonicky nemůže mít z povahy věci žádné konsekvence pro závěr o hrozbě opětovného páchání trestné činnosti.
37. Jelikož pro rozhodnutí soudu nemohlo mít význam, zda a jak žalobce spolupracoval s policejním orgánem a zda a jak úspěšně mu policejní orgán doručoval, soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu žalovanou předložené listiny týkající se doručování žalobci v trestním řízení²⁹.
38. Soud shrnuje, že argumentace žalované o procesní taktice zvolené žalobcem v trestním řízení, i kdyby byla prokázána, nebyla s to jakkoli podpořit tvrzení žalované o přiměřenosti předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů.
39. Přiměřenost předvolání žalobce nezakládají ani tvrzení žalované stran skutkových okolností jednání, pro něž je žalobce stíhán. Žalované je třeba přisvědčit, že žalobce je stíhán pro přečin porušování domovní svobody v kvalifikované skutkově podstatě, která obecně vyjadřuje vyšší společenskou nebezpečnost činu, a je zároveň stíhán za přečin pokračující, který je založen na mnohosti dílčích útoků³⁰. Jak ale vyplývá z judikatury správních soudů, získat osobní údaje od osoby, která dosud nebyla usvědčena, je možné pouze u těch nejzávažnějších trestných činů nebo v případě okolností jasně svědčících o potenciální recidivě či gradování trestné činnosti.³¹ Žalobce je přitom trestně stíhán za přečin, tedy trestný čin nejnižší typové závažnosti³². Ani individuální závažnost tohoto přečinu není natolik vysoká, aby odůvodnila předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů. Mezi účastníky řízení nebylo sporu, že je žalobce v rámci Trestního stíhání obviněn i z použití násilí. Avšak nejednalo se o násilí v natolik intenzivní formě, aby bylo právně kvalifikováno jinak než jako přečin. Zároveň jej nebylo možné posoudit jako natolik závažné, aby odůvodnilo předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů. Žalovaná netvrdila, že by žalobce např. někomu způsobil újmu na zdraví. Individuální závažnost stíhaného přečinu

²⁸ založený na čl. 38 až 40 soudního spisu

²⁹ založené na čl. 40 až 44 soudního spisu

³⁰ viz § 116 trestního zákoníku

³¹ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 241/2019-46, bod 37, kde sice použil pojem osoby *podezřelé*, nicméně s ohledem na celkový kontext jím projednávané věci, v níž byla žalobcem osoba obviněná, je zřejmé, že užitý pojem osoby *podezřelé* je třeba vykládat tak, že se jedná o osoby, které dosud nebyly usvědčeny ze spáchání trestného činu, a ve prospěch kterých tak působí pravidlo presumpce neviny

³² srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 241/2019-46, bod 31

nedosahovala judikaturou vyžadované intenzity, neboť v případě stíhaného přečinu se nejednalo o některý z nejzávažnějších trestných činů, pro nějž je možné předvolat k provedení identifikačních úkonů i doposud neuvědomčené potenciální pachatele trestné činnosti. Typová ani individuální závažnost přečinu, pro nějž je žalobce trestně stíhán, tak nebyly natolik vysoké, aby odůvodnily předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů.

40. Naproti tomu ve prospěch žalobcova práva na informační sebezpečení působilo, že žalobce po dobu 62 let od svého narození vedl řádný život a dosud nebyl odsouzen za trestný čin ani potrestán za přestupek a v rámci typologie trestných činů byl obviněn z přečinu. Ve prospěch žalobce působily rovněž časové okolnosti. Stíhaného skutku se měl žalobce dopustit koncem dubna a začátkem května roku 2023. Trestní stíhání bylo proti žalobci zahájeno až v polovině března roku 2024 a k provedení identifikačních úkonů byl žalobce předvolán až počátkem září roku 2024. Z ničeho nevyplývalo, že by se žalobce v době roku a půl mezi údajným spácháním skutku, pro nějž je stíhán, a rozhodnutím soudu v projednávané věci, dopustil jiného trestného činu či přestupku. Z toho je zřejmé, že individuální riziko recidivy žalobce není žádnou konkrétní skutečností zvýšeno, což je třeba zohlednit ve prospěch žalobcova práva na informační sebezpečení.
41. Lze uzavřít, že žalovaná netvrdila žádné skutečnosti, z nichž by se dalo usuzovat na riziko recidivy ze strany žalobce či na potencialitu spáchání jiné dosud nevyšetřené trestné činnosti žalobcem. Individuální ani typová závažnost přečinu, pro který je žalobce trestně stíhán, nedosahovaly takové intenzity, aby odůvodnily předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů. Předvolání k provedení identifikačních úkonů vůči dvaasedesátiletému žalobci, který dosud nebyl odsouzen za trestný čin ani potrestán za přestupek a který se po údajném spáchání skutku, pro který je stíhán, nedopustil jiného protiprávního jednání, nelze považovat za přiměřené. Proto soud výrokem II rozsudku podle § 87 odst. 2 s. ř. s. určil, že zásah žalované spočívající v Předvolání byl nezákonný.
42. Žalobce dále navrhoval, aby soud zakázal žalované žalobce znovu předvolat v daném trestním stíhání k získání osobních údajů.
43. Podmínkou pro uložení zákazu správnímu orgánu podle § 87 odst. 2 s. ř. s. je nejen závěr, že určitý zásah správního orgánu byl nezákonný, ale i zjištění, že hrozí jeho opakování. Soud shledal nezákonným zásah žalované spočívající v Předvolání. Žalobce však v soudním řízení správním netvrdil, že by hrozilo, že mu žalovaná doručí další Předvolání. Netvrdil-li žalobce hrozbu opakování zásahu, nemohl být bez dalšího jeho požadavek na uložení zákazu žalované zásah opakovat důvodný.
44. Navíc se žalobce nedomáhal uložení zákazu žalované opakovat zásah, který soud shledal nezákonným (doručení Předvolání). Návrh žalobce byl mnohem širší, neboť se týkal jakéhokoli předvolání *k získání osobních údajů*. Provedením identifikačních úkonů podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii získává policie některé osobní údaje³³, přičemž soud shledal nezákonným, že žalovaná žalobce předvolala k získání osobních údajů vyjmenovaných v § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR. Předvolání žalobce za účelem získání osobních údajů vyjmenovaných v § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR neobstálo v testu proporcionality. Nad veřejným zájmem na předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti ČR, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti převážilo žalobcovo právo na informační sebezpečení. Skutečnost, že soud posoudil nezákonným předvolání žalobce za účelem získání osobních

³³ srov. § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR

údajů uvedených v § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR, ale neznamená, že by byl bez dalšího nezákonným i postup žalované spočívající v předvolání žalobce za účelem získání jiných osobních údajů. Mezi osobní údaje nelze řadit pouze ty údaje uvedené v § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR, nýbrž osobními údaji jsou *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě*³⁴. Soud ale v projednávané věci neposuzoval zákonnost případného předvolání žalobce za účelem získání i jiných osobních údajů než těch vyjmenovaných v § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR, a nemohl tak předjímat, zda by předvolání žalobce za účelem získání i jiných osobních údajů, mohlo být nezákonným zásahem žalované. V projednávané věci tedy není žádný důvod zakázat žalované, aby žalobce v budoucnu předvolala za účelem získání jakýchkoliv osobních údajů, tedy i např. osobních údajů odlišných od osobních údajů vyjmenovaných v § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR.

45. Soud nemůže ani předjímat, jakým způsobem bude trestní stíhání žalobce pokračovat, jaké případné nové skutkové okolnosti se v jeho průběhu mohou objevit a zda nebudou způsobitelné ovlivnit posouzení zákonnosti případného budoucího předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů. Na základě dosud zjištěných skutečností nelze žalované zakázat, aby žalobce v budoucnu předvolala k provedení identifikačních úkonů, když nelze vyloučit, že se skutkové okolnosti v budoucnu změní natolik, že předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů již zákonné bude.
46. Z důvodů výše uvedených tak soud výrokem III tohoto rozsudku zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu v rozsahu návrhu na uložení zákazu žalované, aby žalobce znovu předvolala v daném trestním stíhání k získání osobních údajů.
47. Závěrem soud dodává, že řízení nepřerušoval z důvodu předběžných otázek položených usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022-49, Soudnímu dvoru Evropské unie, neboť všechny tři položené předběžné otázky se týkaly odběru genetického materiálu a z něj získávaného DNA profilu osob, avšak u žalobce k odběru genetického materiálu nedošlo.

V.

Náklady řízení

48. Výrok IV tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce směřoval svou žalobu proti dvěma zásahům žalované – jednak provedení identifikačních úkonů, jednak předvolání k provedení identifikačních úkonů. Žalobce byl procesně úspěšný pouze v části jednoho ze žalovaných zásahů žalované. Procesní úspěch účastníků byl tedy obdobný, a proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. listopadu 2024

³⁴ srov. čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů)

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.